

Til § 5

Arbejdsløhedskasserne administrerer nu herved 2 milliarder skattheyderkroner hver evig eneste måned, se f.eks. Fremskridt 1981-41 side 8. Herved har den faktiske udvikling aldeles sprængt forudsætninger og baggrund for A-kasserne.

Nærværende lovforslags § 5 giver arbejdsløhedskasserne deres fulde frihed tilbage. De skal på ny være rent private medlemsforeninger og ikke mere på nogen måde være underkastet statsapparatets kontrol. Dette vil på mange måder frembyde fordele, såvel i forholdet til medlemmerne, hvor kasserne genvinder en klar stilling, som for det offentlige, der ikke mere infiltreres af et organ, hvis eksistensgrundlag er at varetage særinteresser. Set på lidt længere sigt er arbejdsløhedskasserne ved at grave deres egne grave: I Aukensamfundet bliver de overflødige blindtarme uden modstandskraft mod at komme til at lide sygekassernes forsmædelige skæbne. Det var da muligvis ganske fornuftigt, at Rigsdagen i 1907 indførte offentlige tilskud til de 34 daværende små arbejdsløhedskasser, som fagforeningerne havde oprettet som private initiativer. Men arbejderens formåen er nu så langt større end dengang, og efter at VKR-regeringen udbyggede ordningen ud i det groteske, kan 1982-lovgiverne ikke længere hvile på 1907-palmerne.

Blandt de mange løgnagtige oplysninger, der er tilgået offentligheden om indholdet af nærværende forslag, har også været, at fremskridtspartiet vil tage de penge fra de arbejdsløse, som de selv har betalt til arbejdsløhedsforsikring. Det vil vi ikke. Det fremgår udtrykkeligt af § 5, 2. pkt., at de arbejdsløse i tillæg til de 300 kr. får betalt alt, hvad deres egen arbejdsløhedsforsikring kan give dem. Uden noget som helst samordningsfradrag eller afkortning af anden art.

På frivillig basis, hvori statspenge ikke er indblandet, skal enhver kunne sikre sig de løntabsforsikringsbeløb, han ønsker, og få anvist arbejde de steder, han foretrækker. Enhver vil kunne selvforsikre sig til en hvilken som helst takst: den enkelte kan gøre det i forsikringselskab eller i den organisation, vedkommende foretrækker, uden at grundtaksten på de 300 kr. daglig herved anfægtes eller underkendes.

Ved § 5 fjernes derhos den for skattheyderne så bekostelige og for arbejdsmarkedet ulykkelige statslige arbejdsformidlingsindretning, der blev skrivebordsudtænkt for en halv snes år siden, men som jo i praksis har vist sig at være en rigtig dårlig idé. Embedsmandsledede statskontorer og levende

arbejdspladser er to forskellige verdener. De forenes aldrig til en lykkebringende helhed. Medlemmerne går mere trygt til deres egen fagforening, end de færdes på arbejdsformidlingens linoleumsgulve.

Rent praktisk vil det nok blive LO-bevægelsen, der bliver drivkraften på disse områder, men monopol skal fagforeningerne ikke have. Kan forsikringsselskaber, vikarbureauer eller andre konkurrente effektivt, skal de også have lov til det. På den måde opnås de bedst mulige betingelser for arbejdskraften uden spild af unødige samfundressourcer. I øjeblikket beslaglægger det mægtige administrationsapparat, som omhandles i gældende lovs §§ 1-23 og 98-100 a, adskillig mere arbejdskraft med væsentlig dårligere resultater, end hvad der kan forventes, når disse offentlige stillinger nedlægges.

Til § 6

Den hårdtbelastede forsøger med mange børn og uden mulighed for at skaffe sig billig bolig skal selvsagt have væsentlig mere end 300 kr. udbetalt fra det offentlige i en arbejdsløhedsperiode. Graderet efter trang falder tillægsbetalingsbeløbet så til 0 kr. for velstillede enlige og adskillige andre. Opgaverne må klares inden for den gældende sociale bistandslovs rammer. Disse må forventes ændret meget efter de erfaringer, som er invundet, siden den sociale bistandslov trådte i kraft den 1. april 1976, jfr. Fremskridt 1976-14, side 10 (sociale sikringsvægter).

Til § 7, stk. 1

Der skal være god tid efter folketingets vedtagelse af lovforslaget, før nyordningen iværksættes, så der kan ske grundig forberedelse af detaljerne omkring den praktiske gennemførelse.

Ikrafttræden vil ikke være hensigtsmæssig i den periode, hvor arbejdsmarkedets følelser og kræfter står på højkant i almindelige overenskomstforhandlinger. En torsdag er fundet velegnet til ikrafttrædelsesdag, fordi der så kommer 2 dages erfaringer, ud fra hvilke der kan småjusteres i weekenden. Af alle torsdage er herefter Danmarks befrielsesdag den bedste til dette typiske stykke lovgivning til fremme af den personlige menneskefrihed.

I indkøringsfasen for den nye ordning vil det nok være sådan, at der må gøres brug af, at kommunen ikke behøver beskæftige alle. Måske vil en kommune i den første tid foretrække kun at beskæftige folk under en vis alder og lade de ældre